

A MÁSIK ARCULAT

A halhatatlan öregek folyton az élen járnak,
vagyis a tűzvonalban,
a fagyos harcmezőkön.
Kiráncigálják őket egy lerobbant Szibér' csehóból,
hanyatt-homlok be abba a nyavalyás szánba,
aztán le is út meg fel is,
Novoszibirszk, Lappföld, egyéb pusztaságok,
szétszóródik minden a tajgán,
vagy egyebütt, ahol az oázis délibáb.
Nyelvek, nyalókák, borízú röhögés,
jöhetnek majd a hektikus Tóték,
és dobozolhatnak éjt nappallá téve.
Csak át ne másszon senki a kerítéseken,
össze ne hordjanak amúgy féljózanon
hetet-havat, libabőröket,
mert kiderülhet, ki is volt a tettes.

Az angyalok szerepe könnyű. Ők láthatatlanok,
a piros tanga és mondjuk a neccharisnya
közhely, akár a házasságtörés.
Az angyalok öléből csurran és csöppen
a bokaficamot okozó, kábító mákony.
Létfontosságú a diszkréció,
csalódást okozni szigorúan tilos!
A vétlen palánták nem jöhetnek rá,
hogy jócskán átverődtek,
hogy nincs angyal, csak ledér, hús-vér szomszédnők vannak,
és cicomátlan, szemrehányó szitkok
a havas fák alatt, mögött.

Befejezésképpen a kisdéd is színpadra léphet,
egyszerű díszletek rejtik, nem tartozik a társulathoz.

Néma lelenc ő, a barmok nyalogatják,
apró tenyerére írva a fél világ.
Csak a jászol deszkái, a szegek
jelzik – már nem marad sokáig.

BOLOND TELEK ÉS NYARAK

(mindent a végletekig)

Kinyír a kasztrendszer, fosztogat, pofoz,
ujjaim begyét lemetszi. Írni is
csak úgy, kénytelenül...
mellettem egy díszes fadoboz,
lábamon áll az asztalom.
Balsejtelmek ülnek átellenben,
álmatlanságomat doktorrá avatom.
Annyi bank-nóta szól, dobol, trombitál,
megsüketít az üres teremben.

Házi olvasmány: egy furcsa micsoda
élni próbál, mint akit kitagadtak.
Ölében bepólyált, négy lábú kised.
Vakkant, ha tejet kér, harap.
Éljenek a tökkelütött anyák!
Övék a diadal! A félvakok sorsa
irigylésre méltó. Felszabadulnak
újra és újra, fegyvertelenül,
nem ismerik a bukott forradalmat.

Nem látnak koszt, plastik poharat,
bekapnak valami romlott ebédet,
nullára csökken a térerő,
elhalnak hangok, visszhangok,
az agyig vezető ösvényt gaz növi be,
éljen hát az átalakulás is,
a mámor, a kábulat, a reformidő!

Megkérem kezét minden bolondnak,
egész életét adná át rögtön,
beteg mosolyában ott a vészkijárat.
Cipeli terhét, csak ő tudja, merre,
ráadásul tél van,
őszies végszó, köszvény
és sok egyéb nyomasztó tünet.
Csodálhatom az új társadalmat?
Hazakísérget egy arctalan kísértet,
egy örökké visongó, vak vonat.

Hát ezért ismerlek, méltatlak,
te rongyos könyv, halk regény.
El nem hajítalak,
fellapozgatlak.

Szívig olajfeketében
légy csak talpig szégyen,
várd csak a számlálatlan
vérvörös nyarakat.

STATÁRIUM

Kémlőlőnyílás az ablak,
a vaskapu becsapódik.
Kisírt szem az eltorzított város.
Farkasszemet nézünk. Én és
a csonka fák, a döglött lovak, kutya.
Túl sok a seb, a heg, az elvtársi igény,
egyre gyakrabban lükteti pulzusom:
ez a hajlék is elvérzik egyszer.
Jó lenne tudomásul venni – fagyos közönnyel –
az egymást keresztező kilátásokat,
a szívet sarkalló, fáradt rendszereket.
Nem tudni, meddig bírják,
meddig tarthatnak működésben

annyi rettegő apát és anyát,
annyi lihegő hosszútávfutást.
Látok, hallok és kószálok magamban.
Itt az idő – mondják, és kiterelnek
vezetőszáron, végig a városon.
Képzelt templomban képzelt betegként
verejtékezem egy szűk kalitkában.
Asztalnál ülnek és várnak a sokoldalúak,
a cifra bölcsek, a képzett esküdszék.
Feldúltan figyelik
a keresztet és a toronyórát.
A vádbeszéd sürgős, de végeláthatatlan,
mint sápadt, romlatlan gyermekkorom.
Via, veritas et vita – ego sum.
Egyetlen áldott plágium,
célvonal, célkereszt.
Statárium.

TÉNYÁLLÁS

Hadarva, gesztikulálva,
de az is lehet, hogy vigyázzállásban,
féljózanon felemelnek a csúcsra,
ma szimbólum vagy, holnap relikvia.
Kerubokat látok a Parnasszuson,
szivarcsikket pár isten tenyerén,
agyadban tökély, zsebedben mészkövek.
Aki óvatos, csendesen eloson,
képzeletében sürgősen port töröl,
magába türemkedik, mint a mákos bejgli,
megkóstolja a senki, a semmi.

(Robotolok, mint önműködő kapa,
repedő ekevas, iparkodó földész,
egyik reggeltől a másik napnyugtáig
ellátom a rögöt, a barmokat.)

Te pedig merről jössz, merre mész,
te kiváltságos, lakkozott klisé?
Egyformák vagytok, egyenértékűek:
nyűgös szabályzatok, zárt körszeletek,
szögesdrót kerítés, üvöltő törtetés,
kényszerű cinkosság, megalkuvások,
soha nem tartok veletek.
Továbbra is változékony leszek,
akár a tudat alatti béke:
esetleges, ideiglenes.

RONGYLELKEK

(az ágy peremén)

Ne vágd a mámort olyan érzélgősen,
rajzolj temérdek kontúrt önmagadban,
semmi sem lehet igazabb az őszben.
Nézz körül, hogy vacog és szárad
annyi gyönyör a standard múltidőben,
vonagló szervezet – elgyalázott ágyad.
Ki tudna keresni-kutatni jobban,
mint a koplaló templomegerek?
Tanuld meg, főpap, ministránsgyerek,
rongy a lelke a jelenbe érkezőnek.

Rongyokon döglenek, rongyokon születnek,
rongyokon számlálják a teremtés lényegét,
mind, akik vagyona röpködő szemét.
Ugyanúgy éreznek, ugyanúgy szeretnek,
mind, akik súrolják az ég fedélzetét.
Rongyokon telet és nyaral a hordóhasú
pók, a természetzhangya, a pókerarcú szú
s a többiek, akiket átverték a szentek.
Rongy a lelke a satnya mindeneknek.

FORDUL A KULCS

Ha feltehető, hogy ez a helyes út,
átvergődünk az áradó folyón,
mint csontig sebzett, hitetlen vadlovak.

Odaát hány bozótvágó villan?
A dölyfös gyarmaton vendégfogadó
a templom. Nők pihennek a vaskorlátokon.

Két égitest jól ismert képlete
maga a biztonság. Hozhatod a teát,
asszony vagy már. Bélelt kabátod

a megszokott fogason – tudod,
hogy estefele elhagynak a szentek,
az angyalok tánca véget ér, pironkodva

takargatják büntelen szemérmüket
mind, akik megmázták a gyémánthegyet.
Vecsernyéznek a tiltott szimbólumok.

Az ideképzelt másnap reggelen
záróra után éled a sokadik nap,
keletebbre az első müezzín.

Hajnali kérdésem: emberek vagyunk?
Már rég nem – érkezik a logikus válasz.
Ezt vártam. Így van. Küszöbön ülök.

Kívülről-belülről fordul a kulcs.